Politiken-affæren

Historien om et dagbladsangreb på demokratiet

Trykkefrihedsselskabets Forlag 2012 ISBN 978-87-92417-25-1

Politiken-affæren rummer en nådesløs afsløring af de metoder, Politiken benyttede i sin kampagne mod den private forening "ORG" i sommeren 2011.

Ammunitionen hentede bladet fra det anløbne såkaldte "research-kollektiv" Redox, i forhold til hvilket Politiken optrådte som viderebringer af stjålne og manipulerede data.

Forfatteren nagler punkt for punkt Politikens tilsidesættelse af kravene til ordentlig og hæderlig journalistik, ligesom han fortæller mere generelt om forholdene på dette blads redaktion.

Ikke overraskende kritiserede Pressenævnet Politiken for at tilsidesætte god presseskik – bl.a. i form af manglende kontrol af historien. Og Datatilsynet har lukket den hjemmeside, hvor Redox offentliggjorde en af Politiken meget berømmet "rapport" om ORG.

En hovedkraft i Redox og stjernekilde i Politiken-kampagnen er endvidere sigtet – bl.a. efter terrorparagraffen, og politiet er i færd med at undersøge, om der også er grundlag for at rejse regulære kriminelle sigtelser mod Politiken.

Bogen kort

I midten af august 2011 starter Politiken en kampagne på grundlag af materiale fra den ekstreme venstrefløjs anonyme ”research-kollektiv” Redox:

I et forsøg på at slå mønt på massemordet i Norge måneden før afslører kampagnen et ”hemmeligt” netværk, ”Organisationen” eller ”ORG”. Det arbejder ifølge Politiken for et ”indvandrerfrit Danmark” og ”trækker skjulte tråde mellem Dansk Folkeparti, Den Danske Forening og racistiske og voldelige grupper”.

Det materiale, som Redox leverede til Politiken, er med al sandsynlighed fremskaffet ved hacking, indbrud i private hjem mv., hvorefter edb-filerne, papirerne og fotografierne er manipuleret og omtolket for at kunne tjene ”historien”.

Bogen fortæller, hvad der skete, og det afdækkes, hvorledes læserne vildledes. En chokerende billedserie, der påstås at vise en had-manifestation i ORG i form af afbrændingen af en farvet dukke, er f.eks. forfalsket.

Til trods for, at Politikens ”graverchef” John Hansen allerede inden kampagnens start får at vide, at det drejer sig om tyvegods, der oven i købet er fiflet med, vælger han alligevel at bide på krogen.

Ved udgangen af august må Politiken erkende, at Redox er personsammenflettet med det militante ”Antifascistisk Aktion”. En nøgleperson derfra, som tillige er en ”drivende kraft” i Redox, sigtes på det tidspunkt af politiet efter terrorparagraffen.

Bogen afdækker i detaljerne den celebre affære. Herunder fortælles, hvad Redox er, samt om de manipulationsteknikker, foretagendet betjener sig af: Det materiale herfra, Politiken brugte, demonstrerer stor færdighed i ud fra egne tolkninger, gæt og fantasier, behændig sammensætning af originale oplysninger med falske, velvalgte udeladelser samt attraktiv præsentation at formidle det indtryk, Redox ønsker, hos et ubefæstet publikum. En række konkrete eksempler herpå gennemgås. Bogen giver også læseren indblik i tankesættet og metoderne hos den voldelige del af den ekstreme venstrefløj.

I forlængelse heraf fortælles, hvad ORG er, og om dens ledelse, medlemmer, organisationsform og baggrund, herunder om den omfattende mødeterror, som har fundet sted i årenes løb for at hindre en fri debat om udlændingepolitikken. ORG’s indretning lader sig således ikke aflæse i Redox-materialet, som bl.a. roder rundt i persongalleriet, placerer nogen i ORG, som ikke er med i den, og overser en række af dens fremstående profiler.

Bogen går endvidere tæt på den omfattende hvidvaskningsoperation, Politiken måtte iværksætte for at retfærdiggøre kampagnen. Et af de centrale problemer for avisen er, at man tilsyneladende har stolet blindt på Redox, samtidig med at man ikke gav ORGs folk mulighed for at anfægte de oplysninger, der kom herfra.

Bogen kommer i Kapitel 13 ind på Politiken-kampagnens virkninger for de ramte ligesom det juridiske efterspil ridses op i Kapitel 14

I et afsluttende Kapitel 15 gøres status over Politiken:

I stedet for at negligere den tvivlsomme henvendelse fra Redox, sådan som andre redaktioner gjorde, negligerede bladet alle de alarmsignaler, som normalt vil få en redaktion til at stoppe op. Selv den mest elementære kildekontrol – herunder den, der kunne være udført ved at kigge i bladets eget arkiv – er også undladt.

Politiken gjorde sig dermed til redskab for holdninger, der er stik modsat dem, bladet hævder at varetage: Man optrådte som den villige vandbærer, eftersnakker og hjælper for dem, der efter den demokratiske retsstats principper ganske vist normalt får lov til at gå frit omkring, men som uden skrupler selv tilsidesætter disse principper.

Samtidig tilførte Politiken det dybt dubiøse Redox autoritet i læsernes øjne og løftede dermed dette med ulovlige metoder virkende foretagende op til en grad af kvalitet, det efter sin karakter ikke har. Herunder markedsførte man Redox’ nu af myndighederne på grund af sit ulovlige indhold lukkede hjemmeside, der rummede manipuleret og injurierende stof langt ud over, hvad Politiken selv bragte.

Hykleriet går endog så vidt, at Politiken kritiserer nogen for at organisere sig i et privat, lukket forum – ORG – hvor de kan diskutere tingene i fred ud fra de vinklinger, Politiken ikke bryder sig om, samtidig med at Politiken offentliggør smudsstof fra en kreds, der er så hemmelig, at bladet tilsyneladende end ikke selv kender ankermændenes identitet. Når Politiken vil

forhindre folk i at diskutere politik i private fora og søge politisk indflydelse fra denne platform, viser det i øvrigt, at redaktionen ikke har forstået, hvordan et demokratisk retssamfund fungerer, samt at Politiken føler sig hævet over de for alle andre gældende regler om privatlivets fred. Skal det fremtidig anmeldes på Politikens redaktion, hvis man diskuterer politik i en lukket kreds?

Hvordan kan det også undgå Politikens opmærksomhed, at i lyset af den hetzstemning, bladet selv har været med til at skabe lige fra 1980'erne, var det nødvendigt at arbejde i private, lukkede kredse, hvis man ville have udlændingeloven ført tilbage på et forsvarligt spor, men samtidig ønskede at kunne leve et almindeligt, borgerligt liv? Hvad skulle man i øvrigt træde ud i lyset for i relation til netop Politiken? Det var – og er – umuligt at få adgang til dette blads debatspalter. Og det var og er også umuligt at blive refereret loyalt for det, man siger og gør, hvis ikke man deler den verdensopfattelse, Politiken har gjort til sit adelsmærke. Ja, ude i det lys, Politiken kræver, må man endog forvente at blive offer for bladets hetz og de overgreb, denne er med til at opgejle.

Den omstændighed, at Politiken ikke bare uden videre kan få indsyn i en privat forenings indre forhold og i personkredsens politiske holdninger og handlinger, er jo i øvrigt ikke ensbetydende med, at et ekstremistisk foretagendes udsagn desangående står til troende.

De journalistiske fadæser, der er begået, er så store, at de umuligt kan være tilfældige, men må være en konsekvens af det grundsyn, der gennemsyrer Politiken. Måske er bladet endog – hvilket politiet nu må opklare – indviklet i et medvidende samarbejde med Redox om ulovlighederne.

Politiken har ved at bruge ulovligt fremskaffet, groft injurierende stof sat sig selv over loven. Men bladet har også krænket de mest fundamentale principper for, hvordan et frit, demokratisk retssamfund skal virke, og bidraget til opbygning af et paranoidt, demokratifjendtligt miljø, hvor selve det at være stue med nogle ”forkerte” eller muligvis blot via manipulation sværtede mennesker er inkriminerende.

Politiken har derved sat noget af det fineste, vi har, til side: Retten til at tænke og tale frit, retten til at være sammen med andre mennesker uanset deres politiske holdninger samt retten til at søge at påvirke hinanden gennem udveksling af meninger og informationer for derved at udvinde politiske beslutninger, der kan udgøre et rationelt grundlag for vores allesammens tilværelse.

Det er ganske vanskeligt at forstå det snæversyn og de fordomme, Politikens optræden i affæren repræsenterer. Endnu vanskeligere er det at forstå den ondskab, der er mobiliseret på Politikens redaktion, og som kommer til udtryk ikke blot i foragten for demokratiet og dettes institutioner, men også i fraværet af empati og hensyntagen til de mennesker, man i sin ligegladhed med kendsgerningerne udstiller på en forfærdelig måde.

Indhold:

Forord

Bogen kort

Kapitel 1. Reprise

Kapitel 2. Sammenslutningen af Forenede Antiracister, Antifascister og Antinazister

Kapitel 3. Dagbladet Politiken

Kapitel 4. Sensationen

Kapitel 5. Kilderne og retfærdiggørelsen

Kapitel 6. Redox

Kapitel 7.”Organisationens”baggrund
Kapitel 8. Guerillakrigen på informationer
Kapitel 9. Hjælp til selvhjælp
Kapitel 10. Moral og etik
Kapitel 11.”Organisationens” ledelse, medlemmer, organisationsform og virksomhed
Kapitel 12. Manipulationens kunst
Kapitel 13. Bukserysterne, de skinhellige og den inkarnerede ondskab
Kapitel 14. Det juridiske efterspil
Kapitel 15. Status over Politiken og Redox
Bilag: ”Organisationens” vedtægter og program
Vedtægter
Organisationens formål og program